

Therese Anne Fowlerová

KDE VŠECHNO ZAČÍNÁ

Tři sestry. Tři osobnosti. Tři tajemství.
Dokáží je sblížit nečekaná odhalení?

ROMÁN

 metafora

Závěť Marti Gellerové zastihne její tři dcery nepřipravené. Nejenže jim matka zatajila významný fakt ze své minulosti, ale na povrch zároveň vyplouvají i jejich vlastní tajemství. Když se k tomu přidá ještě tajemný Jižan, hodlající koupit jejich rodinnou chatu, mozaika osudových setkání se začíná skládat způsobem, který nikdo z nich nečekal...

„Fowlerová píše jako Edith Whartonová současnosti – odkrývá třídní a kulturní předsudky a odhaluje tajemství lásky, touhy a osudu. Kde všechno začíná je strhující příběh lidí, kteří se snaží ze svých životů vyždímat maximum a zároveň čelí nejistotě, jaký by jejich život měl být.“

– Wiley Cash, bestsellerový spisovatel

THERESE ANNE FOWLEROVÁ

KDE VŠECHNO ZAČÍNÁ

Therese Anne Fowlerová

KDE VŠECHNO ZAČÍNÁ

Přeložila Drahomíra Michnová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Příběh v této knize je smyšlený.

Veškeré odkazy na skutečné osobnosti, historická místa a události jsou užity ve smyslu beletristické fikce.

It All Comes Down to This © 2022 by Therese Anne Fowler

Published by St. Martin's Press, New York, USA

Translation © Drahomíra Michnová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-678-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-677-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-242-4 (print)

*„Když nemilujeme až příliš,
nemilujeme vůbec.“*

Roger de Rabutin, hrabě de Bussy
Histoire amoureuse des Gaules: maxims d'amour

1

Jistá očekávání

Život sester Gellerových by se vyvíjel úplně jinak, kdyby C. J. Reynoldse nepropustili toho února z vězení. Nebo kdyby ho dejme tomu propustili, ale on se nerozhodl, že začne svůj nový život na ostrově Mount Desert ve státě Maine, kde právě v té době možná měl či neměl být na prodej starý letní domek Marti Gellerové, rodinná chata na břehu jezera. Kdyby se C. J. prostě vrátil sekat dobrotu do svého rodného Aikenu v Jižní Karolíně a nenastoupil místo toho v Columbii do letadla mířícího do Bangoru, bylo by všechno jinak.

Jenže on do toho letadla nastoupil, a tím změnil nejen budoucnost svou, ale i jejich – budoucnost tří sester Gellerových, které se narodily a vyrostly na Manhattanu a ani v nejmenším nepatřily k té sortě žen, na niž byl C. J. zvyklý předtím, než se ocitl v lochu mezi přibližně tisícovkou dalších chlapů, jejichž neotesané manýry v něm budily dojem, že je mezi patnáctiletými pubertáky. Nezapadl mezi ně. To prostředí ho děsilo. Opět si přál, jako už tolikrát, aby se narodil v jiné rodině a prožil úplně jiný život.

Žasli byste, jak vysoké procento vězeňské konverzace tvoří hovory o ženských nadrech. A o částech těla vůbec. O sexu v jakékoli možné podobě – pobyt ve vězení dělá

z některých mužů *skutečné* kreativce. C. J. se účasti v takových debatách dobrovolně vzdal. Vlastně se dobrovolně vzdal účasti na většině aktivit, které ten nedobrovolný pobyt nabízel, které nabízelo to místo, kde *neměl* být. Přesto tam byl a tato skutečnost ho nutila k úvahám, kde je vlastně *jeho místo*, a k přemýšlení o osudu obecně.

Také přemítal o tom, jestli by Ježíš, o němž věřil, že skutečně žil a udělal aspoň něco z toho, co mu bylo přisuzováno, schvaloval, čím vším musel projít (Ježíš) coby osobní spasitel spousty otrlých zločinců, kteří ve skutečnosti jen doufali, že by jim spojení s ním mohlo dopomoci k podmíněnému propuštění. C. J. nespolehal na to, že mu Ježíš pomůže při obhajobě; k tomu účelu utratil dost peněz za obhájce, o jehož vztahu s Ježíšem (pokud obhájce vůbec nějaký vztah s Ježíšem měl) C. J. nic nevěděl, zato jeho vztahy se zákonem, s konkrétními soudci a důkazy byly spolehlivé a založené na pevných základech. Tohle sice nakonec ke zproštění viny nestačilo, ale možná díky tomu nebyl pobyt ve vězení tak dlouhý, jak mohl být. Což pro C. J. znamenalo daleko víc než vynaložené peníze.

C. J. měl v první řadě obrovskou kliku, že ty peníze vůbec měl, zejména proto, že si většinu z nich nevydělal; zdědil totiž hromadu – ne, hromádku – peněz po babičce z matčiny strany, která ho nikdy neodsuzovala za to, že chtěl v životě jít jinou cestou. Ale k dalším milionům si už na rozdíl od některých svého druhu nedopomohl, protože se nevrátil do Aikenu napravit své chyby a ani v nejmenším to nehodlal udělat. Nikdy. Také přišel o práci. A o manželku. I o dceru, sakra, ačkoli doufal, že tohle dá do pořádku, když už nic jiného ne.

Záleželo by na něčem z toho sestrám Gellerovým? Beck: novinářka, pragmatická, ale zároveň citlivá a obětavá, Claire: lékařka, svědomitá a pečlivá, ale také skeptická a někdy trochu ukvapená ve svých soudech, Sophie: asistentka

majitele galerie, ochotná odpouštět, zároveň však opatrná, zejména na sebe. Kdyby některá z těchto žen zjistila něco o jeho minulosti (a možná by to ani nezjistily), nebyly by to žádné měkkoty, které byste chtěli mít za soudkyně. Ale jak moc by na tom C. J. záleželo? Vůbec nestál o to, aby se zase do něčeho zapletl. Jeho hlavním cílem bylo najít si nějaké klidné místo k životu, které by ho inspirovalo k malování.

I sestry Gellerovy měly konkrétní cíle. Měly jistá očekávání, touhy, dlouhodobá přesvědčení. Netušily, že všechno, co dosud považovaly za bezpečné a známé, bude rozvráceno v bodě, v němž se protne osud jednoho muže, jednoho domu a jednoho tajemství – tajemství, které nepatří C. J., ale někomu jinému. Každá z nich samozřejmě měla také nějaké své tajemství, dlouho a pečlivě skrývané. Odhalení je riskantní; co kdyby vedlo k pádu?

Jenže co když povede k vzletu?

2

Těžké situace

Když se teď Marti Gellerová s určitostí dozvěděla, že není šance, aby stihla užít peněz, které měla, odešla z kliniky a vzala si taxi, které ji mělo odvézt do Devatenácté ulice ve čtvrti Gramercy Park. Udala taxikáři adresu a povzdechla si: „Měla jsem v životě jezdit taxíkem častěji. Byla jsem ve všem příliš opatrná.“

Taxikář odpověděl: „To jsou podle mě velice moudrá slova. Prosím, řekněte to všem okolo.“

Marti patřila k těm nešťastným nekuřákům, u nichž se nějakým záhadným způsobem rozvinula rakovina plic. Čtyři roky se lékaři snažili rakovinové bujení zastavit, ale nádor se pokaždé znovu objevil na jiném místě, jako když hrajete hru „Bouchni krtka“, kdy na vás figurka krtka vždycky laškovně vykoukne z jiného otvoru. Léčba probíhala se stále menším úspěchem a při dnešní návštěvě své onkoložky se Marti dozvěděla, že víc se už prostě dělat nedá. Marti a její tři dcery věděly, že existuje vysoká pravděpodobnost, že Marti na rakovinu zemře, a (více či méně) se s tím faktem začaly smířovat. Avšak že zemře už *brzy*, nejspíš během dvou tří nadcházejících týdnů, to byla zpráva, kterou si Marti chtěla nechat pro sebe do té doby, než se ukáže, že je to hotová věc.

Přesto byla rozhodnutá, že po návratu z kliniky, kde vylechla konečnou prognózu, zavolá své prostřední dceři Claire a sdělí jí, že lékaři už vyzkoušeli všechny možnosti léčby a odted už bude následovat jen paliativní péče. Když se Claire zeptá na nějaké podrobnosti a na to, jak dlouho to bude trvat, dá jí nějakou vyhýbavou odpověď. Rozhodla se zavolat Claire, a ne nejstarší Beck z toho důvodu, že Claire je lékařka, i když ne tady v New Yorku, a taky proto, že Claire není Beck.

Den byl chladný, nebe však bez mráčku. Marti se v taxíku opřela a dívala se z okénka na panoráma města. Vůz mířil do tiché a luxusní čtvrti Gramercy Park, kde si téměř před padesáti lety se svým dnes už zesnulým manželem Leem pořídili byt. Jako mladým novomanželům natěšeným na společný život se jim doslova poštěstilo sehnat bydlení právě tady; prostorný třípokojevý byt s okny vedoucími na jih v nejvyšším poschodí domu, tehdy ještě bez výtahu, takže zdolat čtyři patra schodů bývala pěkná fuška. Výtah však později v domě zřídili, i když jen tak velký, že pojal dvě osoby, tašku s nákupem a malého psa. Manželé zároveň uvítali, že všechny tři děti, které se jim postupně narodily, byly holčičky, protože díky tomu nemuseli shánět větší byt, aby děti rozdílného pohlaví měly samostatné pokoje. Větší byt by si totiž tady na Manhattanu už nemohli z finančních důvodů dovolit a museli by se přestěhovat někam na předměstí, což byla představa, kterou Leo od počátku odmítal.

Tři děti, obývací a dvě ložnice, jedna koupelna, pět pater schodů. Jídlo jste si telefonicky objednali s donáškou do bytu. Knihy jste si *osobně* kupovali v kamenném obchodě nebo si je půjčovali v knihovně. Objemné televizory s pouhými třemi nebo čtyřmi kanály, kde se vysílaly zprávy jen dvakrát denně. Dnešní mladí lidé si už ani nedovedou představit, že jejich rodiče museli denně překonávat nějaké potíže a že do jisté míry omezené možnosti byly pro

Martiinu generaci běžnou skutečností. Natož aby dnešní mladí ocenili, jak statečně se s tím vším rodiče potýkali. Ne, dnes mladí všechno vyřeší díky chytrým telefonům. S pohledem věčně upřeným na rozsvícený displej nebo obrazovku vůbec nevnímají, co se kolem nich děje. Devadesát procent lidí, které Marti ve své čtvrti vídala, drželo v jedné ruce kelímek s kávou, ve druhé mobil a často měli ještě kolem zápěstí navlečené vodítko a vlekli psa, který na rozdíl od svého pána všechno kolem sebe sledoval.

Taxikář zastavil u mezery mezi zaparkovanými auty tak, aby Marti měla dost místa a mohla bezpečně vystoupit. „Jsme tady.“

„Dovolte, abych se vás na něco zeptala,“ řekla při placevní kreditní kartou. „Pocházíte odsud?“

„Ne, přišel jsem do New Yorku z Bulharska.“

„Doufám, že když zrovna neřídíte, nechodíte po městě s mobilem u nosu. Tohle je báječné město. Taky svým způsobem nebezpečné, ale je to výjimečné místo a já doufám, že nelitujete, že jste přišel z Bulharska pracovat a žít právě sem. Doufám, že si všímáte všech zdejších požitků.“

Odpověděl: „Miluju Shake Shack. Nejlepší hamburgery, jaké jsem v životě jedl.“

„Hm, v tom s vámi souhlasím.“

Marti se čtvrt, v níž bydlela už padesát let, pořád líbila, a ještě víc se jí líbil regulovaný nájem. Teď žila ze svého důchodu a Leovy penze, kterou jí vyplácelo město, protože Leo pracoval na finančním úřadě. Zнала hodně svých sousedů, znala jejich psy a děti, byla si vědoma svého vzácného talentu pamatovat si různé podrobnosti o spoustě věcí, například kdy mají v tom či onom obchodě nebo na tržnici nejčerstvější potraviny, jak se nejrychleji a nejpohodlněji dostat kamkoli ve městě, jestli raději autobusem, nebo metrem (nebo taxíkem), podle toho, který je den a kolik je hodin, a jak nebo jestli odehnat zatoulanou kočku. Talent pro detaily

jí prokázal výbornou službu během let, kdy pracovala jako správce v různých bytových domech – nebylo náhodou, že si hledala takové výborné zaměstnání na částečný úvazek hlavně v období, kdy bohatí nájemníci odjížděli na dovolenou a potřebovali, aby se jim někdo postaral o byt. Za tyto služby se jí pak s velkorysou štedrostí odměňovali „takovou malou pozorností“, obvykle v obálce a obvykle v hotovosti. Měla v životě opravdu víc utrácet za taxíky.

Ani v důchodu nepřestala pracovat, dokud jí v tom nezabránily únava a bolesti způsobené nemocí. Třikrát týdně docházela dopoledne jako dobrovolnice do nemocnice Mount Sinai a pomáhala zdravotním sestrám starat se o pacienty, poseděla u lůžka a dělala společnost těm, kteří se tam během rekonvalescence z nemoci či operace cítili osamělí.

Dokázala si zajistit pracovní náplň dne tak, jak jí to vyhovovalo, a kdo by mohl chtít víc? Nikdo nežije věčně. Její milovaný, zbožňovaný Leo se dožil pouhých šestašedesáti.

Když se Marti vrátila do svého bytu, posadila se na chvíli k oknu na sluníčko, aby zase načerpala energii. Pak zavolala Claire. Oznamovala jí, že léčba skončila, a dodala: „Ve středu ke mně přijdou z hospicu a popovídáme si. Slyšela jsem, že jsou to skvělí lidé.“

„Říkáš to, jako bys z toho skoro měla radost,“ poznamenala Claire. „Jsi pod práškama?“

„Cože? Ne, ty si šetřím, až je budu opravdu potřebovat.“

„Mami, neškurdi. Můžeš dostat další.“

„Dobře, já vím. Ne, nejsem nadopovaná, jen se mi ulevilo, že léčba skončila. A všechny ty dny, kdy mi bylo hrozně.“ Rozkašlala se, a když zase popadla dech, pokračovala: „Mám toho po krk. Jídlo nemá žádnou chuť. Všechny ty zatracené prášky. Operace. Infuze. *Tolikrát* na kliniku. To ti spolkně všechn čas! Už toho bylo příliš a jsem ráda, že je konec. Připadám ti jako blázen?“

„Byla jsi fakt statečná,“ odpověděla Claire a znělo to, jako že nemá daleko k slzám. „Je mi moc líto, že se to nepodařilo. Mrzí mě, že jsem zklamala.“

„Ty? Co tě to napadá! Ty léčíš srdce, ne rakovinu. Když mi nedokázali pomoci ani onkologové, jak bys mohla ty? Ale prosím tě, pověz to sestrám, ano? Já na to nemám. Sophie je... někde pryč. Myslím, že v L. A. Zavolej nejdřív Beck.“

„Ozve se ti hned, jakmile jí to řeknu.“

„Já vím. To je v pořádku.“

Marti dostala další záchvat kašle, pak spustila: „K té marihuaně, co mi Beck sehnala –“

„Na *mou* radu,“ připomněla Claire.

„Ano, zlato, na tvou radu. Myslíš, že to moje plíce zvládnou?“

„Stačí ti jen pár šluků. Bude ti fajn a bolest poleví. Myslela jsem, že jsem ti všechno pořádně vysvětlila.“

„Určitě jo. Ale to víš, mozek po chemo. Tak dobře. Najdu tu dýmku a zkusím to. Doufám, že mi sousedi nebudou dělat žádné problémy, jestli to ucítí.“

„Pochybuj, že něco ucítí, a i kdyby, že se vůbec zmíní. Ale kdyby cokoli, brnkni.“

„To víš že jo,“ ujistila ji matka, ačkoli by to neudělala. V téhle věci by se obrátila na Beck.

Která dle očekávání opravdu zavolala o deset minut později.

„Ach, mami, Claire mi to právě teď sdělila. Proč ses mi neozvala? Nemůžou tě jen tak vyšoupnout. Měla jsi mi říct, že dnes jdeš na kliniku. Mám s doktorkou Cooperovou promluvit?“

„Ne, nevolej jí...“ Marti se odmlčela, pak si uvědomila, že musí mluvit dál. „Takhle to prostě je. Lidi tuhle nemoc zkrátka někdy neporazí. Někteří mají prostě smůlu. Ale já nemám až *takovou* smůlu. Mám i trochu štěstí, takže to

není tak úplně v háji. Někdy za to ani člověk nemůže, že je všechno v háji, aspoň teda za to nemůže tak úplně, a co může dělat? Ačkoli, když o tom bude moc přemýšlet...”

„Mami?“ přerušila ji Beck.

„Hmm?“

„Trochu jsi odbočila od tématu.“

„Aha. No jo. Víš, právě jsem si dala trochu té marihuany od tebe. Máš nějakou i pro sebe? Tajně hulíš? Jestli ne, měla bys! Budeš se pak cítit *mnó-ó-ó-hem* líp.“

„Já? Ne, díky. Já jen... Ach, mami.“

Beck měla slzy na krajíčku a to by nebylo dobré. Marti honem pokračovala: „Já vím, zlato. Já vím. Tak jo, zavolám ti zítra. Teď se uklidni. Nedělej si o mě starosti.“

Marti zavěsila dřív, než se mohla Beck trápit dál. Pak si uvařila hrnec špaget, osmažila si je s vejci a zeleninou a pustila se do plánování svého pohřbu.

V souladu s židovskou tradicí nebude její tělo vystaveno v odkryté rakvi, ani nebude dcerám nařizovat, aby ji nechali spálit, i když tahle možnost by byla mnohem rozumnější než pohřeb do země. Marti věřila v ekologii a v úsporná řešení, ale byla si jistá, že Beck by měla problém s úředními směrnicemi ohledně kremace, protože tu bylo riziko, že Marti budou tím pádem považovat za špatnou židovku – což nebyla, tedy aspoň už nebyla; nechme minulost minulostí. S ohledem na Beck se rozhodla, že se nechá pohřbít na Woodlawnu vedle Lea. Leo si tenkrát ten hřbitov vybral proto, že na něm byl pochován Irving Berlin, hudební skladatel židovského původu. Kdyby záleželo na ní, asi by raději odpočívala v pokoji v Maine.

„To je dobré,“ řekla si a zavřela složku, v níž měla poznámky a pokyny k pohřbu.

Byl začátek března, a jestli se bude držet tak dobře, jak doktorka Cooperová předpovídala, mohla by se ještě nějakou dobu jako každý rok radovat z toho, že si bude v no-

vinách číst o jarním tréninku baseballového týmu Mets, a ještě ke všemu se letos už nebude muset trápit s vyplňováním daňového přiznání.

Marti vytrídila oblečení a knihy, protože musela uznat, že některé kusy jsou přes čáru i podle jejích měřítek, a nechtěla, aby Beck pak někdy našla například tu starou brožovanou publikaci *Strach z létání*. Nebo minisukni značky Ditto s volánky, kterou si před dvěma lety koupila v Saksu, i když věděla, že něco takového měla udělat někdy před čtyřiceti lety (nohy však měla pořád hezké) a že nákupem tohoto kousku oblečení uspokojuje onu latentní hippie, kterou v sobě má. Tu sukni si oblékla jen jednou, bylo to v létě a ten den jí bylo docela dobře, tak si představovala, že se vrátila do toho jiného života, do doby, kdy odešla z Maine a Lea ještě ani neznala. Tehdy přijela do Village psát poezii a jen tak se poflakovat mimo realitu. Aby utekla před otcem alkoholikem a matkou závislou na drogách, kteří oba trpěli depresemi, a dostala se pryč z nuzné farmy, kde pěstovali brambory, než o ni přišli kvůli nesplácení hypotéky. Kdyby tenkrát žila jako hippie, možná by taky dopadla špatně; kdoví? Ale na rozdíl od života, který vedla pak, by tamten nebyl založený na tajemství a lžích. A právě to tajemství a lži byly něčím, čeho Marti nejvíce litovala.

Pokud šlo o to prvotní tajemství a lži, které kvůli němu následovaly, věděla, že je slabost se k nim nepřiznat, dokud ještě žije. Jenže i když toho všeho litovala, neměla nejmenší chuť udělat teď něco jako přiznání na smrtelné posteli. Její děvčata se o tom dozvedí později.

Budou ji soudit přísně? Claire možná. Beck pravděpodobně také. Ale Sophie se pokusí jejich reakce mírnit. Takhle to Marti předvíдалa. Jestli existuje nějaké nebe a ona se do něj dostane, možná uvidí dolů a bude moct jejich reakce sledovat. Představovala si, jak stojí po kolena zabořená

do načechráného mraku a přes jeho okraj shlíží dolů, kde se její dcery shromáždily kolem jakési jámy, na jejímž dně žhne láva, a rozebírají to, co zjistily. *Ale koukněte*, řekne Sophie a zamračí se na sestry, *musíte se na věc dívat z mámina pohledu: kdyby táta něco z toho věděl, když se poprvé setkali, nikdy by ji nepozval na rande. A my tři bychom tím pádem ani neexistovaly.*

Ach, holčičky moje, pomyslela si Marti.

Dala stranou těch pár věcí, o nichž se dcery rozpačitě vyjádřily, že by si je vzaly, a ostatní vybavení své domácnosti věnovala charitě. Peněz zase tolik nebylo, měla v rámci penzijního pojištění naspořeno čtyři sta jeden tisíc, podle plánu zvaného 401k, z čehož se pokryjí její poslední výdaje a ještě něco zbude pro každou dceru. A něco málo pro vnoučata a čerstvě narozenou pravnučku.

Největší položku jejího majetku představoval domek, který si s Leem koupili na Mount Desert Islandu za peníze, jež Leo zdědil po svých rodičích, když oba zahynuli ve sněhové vánici roku 1978 v Ohio. Uvázli tam v autě cestou na pohřeb Leovy pratety. Jak hrozné a zároveň idiotské, že přišli o život právě takhle! Vždyť už bylo dvacáté století, proboha! Ne že by nevěděli, že se ta sněhová bouře blíží. Nebyli žádní osadníci cestující na voze s plachtou na Západ. Marti sice tenkrát Leovi nic takového neřekla, ale bylo jasné, že jeho otec, jinak moc dobrý člověk, měl rozumu jako mladá vrána. A tchyně, která zase byla příliš neprůbojná, aby mu takovou cestu za daných okolností rozmluvila, umrzla také. Hotová tragédie.

Leo byl skrz naskrz hodný a optimistický člověk a rozhodl se, že promění svůj smutek v radost.

„Pojďme si za ty peníze pořídit nějaké letní bydlení v Maine,“ navrhl pár měsíců po smrti rodičů. „Na ostrově Mount Desert. Bylo by to tak případné, co říkáš?“

Tenkrát leželi v posteli a předtím se milovali, než se vytasil s tímhle nápadem. Bylo to jedné noci koncem jara.

Všechno kvetlo a zelenalo se. Chápala, že se Leo snaží o velkolepé romantické gesto. Vždyť na tom ostrově se tenkrát seznámili, uprostřed léta, kdy také všechno svěže kvetlo, tamější parky hýřily pestrými květinami a borovice tiše šuměly.

„Dětem se tam bude hrozně líbit,“ pokračoval. Beck tehdy ještě nechodila do školy a Claire byla mimino. „Vím, že je to odsud daleko, ale bude to stát za to.“

„Je to fakt dobrý nápad,“ odpověděla Marti, i když si to tak úplně nemyslela. „Anebo bychom si tam mohli nějakou chatu občas jen pronajmout a ty peníze šetřit na potřebnější věci.“

Nadchl se: „Ne, ne, copak to nechápeš? Jde o to něco mít. Něco svého. Bude to pro nás takový trvalý závazek.“ Zvedl ruce, jako by psal a rámoval nápis: „Tady se Leo a Marti seznámili a prožili tu báječný život.“

„Já tě tak zbožňuju,“ prohlásila Marti. „Myslím, že jsi cvok, ale zbožňuju tě.“

Leo pokračoval: „Smrt nám připomíná, že si musíme věci užívat naplno. Mám na mysli permanentky na Mets a nějaký malý domek na Mount Desert Islandu.“

„A nevádí ti, že se ten ostrov hemží bohatými protestantskými snoby?“

„Beth a Bruce nejsou snobi,“ namítl. Díky téhle dvojici, která měla svatbu právě v Bar Harboru na ostrově Mount Desert, se Leo ocitl v Maine toho léta, kdy se s Marti seznámil. „Navíc různorodost je dobrá věc. I proto dáme naše holky do státní školy.“

„Dáme je do státní školy proto, že utratíme tvé dědictví za letní sídlo.“

Leo si na ni lehl. „Miluješ mě?“

„Ano.“

„Je pro tebe Mount Desert Island stejně mimořádným místem jako pro mě?“

„Samozřejmě že ano,“ ujistila ho, i když pravda byla o něco složitější.

„Tak domluveno.“

Sice k tomu měla výhrady, které nevyslovila nahlas, ale nakonec nikdy nelitovala, že tam tu chatu koupili. Vlastně ke svému překvapení zjistila, že trávit každé léto u jezera je balzám.

V jejím životě před Leem se staly věci, s nimiž se mu mohla svěřit, věci, které samy o sobě byly neškodné a ničemu nevadily – jenže v takových případech nemůžete zatáhnout jen za jednu nitku. Pak by se to celé mohlo začít párat a kam až byste se dostali? Nemohla počítat ani s tím, že by ji holky měly stejně rády jako dřív, kdyby se dozvěděly, že matka o své minulosti lhala, takže se rozhodla, že to nikdy nebude riskovat.

Marti jim tak pořád říkala – *holky*, moje holky, naše holky, i když všechny už byly docela dlouho dospělé. (Sophii jako nejmladší z nich bylo už šestatřicet.)

I tak jim Marti chtěla svou smrt co nejvíc ulehčit.

Smrt je pro pozůstalé těžká i za těch nejlepších okolností; tomu se nelze vyhnout. Pamatovala si, jakou bolest cítila, když zemřela matka jí – síla té bolesti ji až překvapila, vždyť to byly desítky let, co se vzájemně odcizily.

Některé věci vás nikdy neopustí, i když jste vy opustili je.

Jako dcera to Marti moc lehké neměla, zato pozdější role matky byla lepší, než čekala. Holky se někdy mezi sebou hádaly, ale s ní nebo s Leem jen občas. Žádná se nenakazila nějakou pohlavní nemocí (pokud věděla) nebo nechtěně neotěhotněla (pokud věděla), nepředávkovala se drogami ani nežila na hromádce s nějakým nežádoucím týpkem. Pokud šlo o jejich pubertu, nejvážnější problém tehdy měla Beck – zrovna ona! Zatkli ji a šoupli do vězení za to, že se připletla do jakéhosi chaotického protestu proti válce v Zálivu. Souviselo to ještě s nějakou nahotou,

motorovou naftou a figurínou prezidenta Bushe. Leo byl našťvaný (hlavně kvůli té nahotě), ale Marti byla na Beck hrdá za její odvalu, a i když se trochu bála, jaké následky dceřina výtržnost přinese, byla ochotná jim čelit.

Pokud šlo o finanční záležitosti týkající se Martiiny smrti, svěřila se Portorikánce Delii, jedné z hospicových ošetřovatelek, která se o ni měla začít starat, že chce při rozdělení dědictví svým dcerám dosáhnout jakéhosi „trojzvuku“. Řekla: „Všechny dostanou stejně, aby se pak některá necítila ošizená. Nemají mezi sebou ty nejvřelejší vztahy a já to nechci zhoršit.“

Marti si také přála, aby každá z jejích holek byla v životě šťastná. V poslední době měla pocit, že kolem nich krouží žraloci, kteří číhají pod hladinou na příhodný okamžik, aby mohli ohrozit poklidnou plavbu jejich životních lodiček.

Mohl to být jen takový pocit vyvolaný léky, které užívala, ale Marti si to nemyslela. Holky měly problémy a matka tu už nebude, aby jim mohla pomoci.

Ne že by se na ni nějak často obracely o pomoc a o radu; vychovali je s Leem tak, aby se z nich staly soběstačné ženy, které si dokážou poradit samy – až moc. Někdy si přála, aby na ně měla větší vliv. Aby se i ony víc zajímaly jedna o druhou a držely pospolu. Z toho důvodu naplánovala něco, co by je mohlo – *možná* – víc sblížit, co by vedlo k tomu, aby v budoucnu víc spoléhaly jedna na druhou. Bude to fungovat? A bude to ona moct tam shora nějak sledovat? Předpokládala, že se to zanedlouho ukáže.

Marti Delii přinutila ke slibu, že žádná z ošetřovatelek holky nezalarmuje, až se Marti dostane do fáze, kdy už nebude mít zájem a energii dál komunikovat. „V žádném případě si nepřiju nějakou smrt v přímém přenosu,“ upozornila ji.

Ani nechtěla zemřít obklopená dcerami a jejich rodinami – ano, Beck a Claire rodiny měly; Sophie měla bohu-

žel po této stránce opožděný spínač, jak to nazývali mladí. A Clairina rodina už fakticky rodinou nebyla, protože se s Chadem nedávno rozvedli poté, co jeden druhému provedl zřejmě něco ohavného, ale nikdo Marti nemohl nebo nechtěl říct, co se konkrétně stalo – dokonce ani Sophie, u níž Marti mohla skoro vždycky počítat s tím, že jí o čemkoli vyzvoní víc, než vůbec chtěla vědět.

Sophie, která pracovala v jedné nóbl galerii ve West Village, jí například jednou podrobně popisovala – u večere v ukrajinské restauraci Veselka, kam Marti ráda chodila na telecí guláš, když zrovna nebyla bez chuti k jídlu – jakousi výstavu, kterou viděla a která vychvalovala širokou škálu méně tradičních sexuálních praktik včetně fistingu. V domnění, že matka určitě neví, oč se jedná, na Googlu přímo na místě vyhledala instruktážní video, které bylo podle všeho natočeno jako dokonalý návod pro potenciální mistry. Marti (která věděla, v čem fisting spočívá, ale nechtěla, aby Sophie věděla, že to ví) se dcery nezeptala, jestli její znalosti o tomhle tématu přesahují hranici uměleckých děl a instruktážních videí. Ani Sophii nepožádala, aby jí o výstavě pověděla víc. Odvedla řeč na politiku, což bylo v té době daleko bezpečnější téma než sex.

Proč nemínila holkám a jejich rodinám dovolit, aby se shromáždily kolem jejího smrtelného lože, až nakonec ta chvíle přijde? Protože už viděla pár pacientů umírat a z vlastní zkušenosti tedy věděla, že smrt není nic příjemného a povznášejícího, a během svých pobytů v nemocnici v letech, kdy sama s nemocí bojovala, zažila víc než dost nedůstojného, takže si říkala děkuju pěkně. Považovala smrt za soukromou záležitost, a ne za nějaký tyjátr. Ať si ji rodina pamatuje takovou, jaká byla dřív.

Vždycky si o své holky dělala starosti, o všechny stejně jako každá normální matka, a dělala si je i v době, kdy už dospěly a nepotřebovaly ji mít nablízku každý den. Ale

někde v koutku srdce měla ještě speciální dávku starosti o Beck. Claire a Sophie překonají její smrt jako ostřílení námořníci bouři. Ale Beck? Marti si ji představila jako deštěm bičovanou kočku, která se na loď dostala coby černý pasažér, a během monzunového lijáku se schovala pod záchranný člun. Je úplně ochromená tím, že neví, co se děje, takže se neodváží ani pohnout.

Ošetřovatelce Delii se svěřila: „Beck je zaseknutá ve slepé uličce. Nevím, jestli si to uvědomuje, ale je.“

A takový život si pro svou dceru nepřála. Marti věděla, že Beck potřebuje popostrčit, a nechtěla, aby se její smrt stala pro dceru jakousi výmluvou, že zůstane zaseknutá i nadále. *Závěti slouží právě k tomuhle*, říkala si s přesvědčením. Abyste zatáhli za provázky, za které jste v životě zatáhnout nedokázali nebo nechtěli.

3

Mimořádné okolnosti

Po příjezdu do sídla Callaghanových na Mount Desert Islandu se C. J. Reynolds rozhlížel kolem okem malíře, který už dlouho nedržel štětec v ruce: nebe na plátně bude ultramarín, načechrané mraky titanová běloba a opálová šed' – tytéž odstíny budou mít zasněžená místa, kterých tu bylo ještě i teď na jaře hodně.

Větve stromů vyžadovaly škálu hnědé a šedé, indickou červeň na pupeny, které slibovaly, že jaro *přijde*, jen ještě trochu trpělivosti, lidi, jedeme v tom spolu. Rtuť teploměru vystoupala pouze na jeden stupeň nad nulou, ale C. J. zima nevadila. V Jižní Karolíně už bylo kolem dvaceti, ale C. J. měl raději tohle klima. Ještě víc ho lákala vyhlídka na léto, které bude moc příjemně trávit venku – i tímhle ho stát Maine přitahoval. Největším lákadlem však byla skutečnost, že se jeho dcera nachází v Portlandu, asi tři hodiny cesty odsud. Nastane čas, kdy on bude mít na ostrově Mount Desert svůj dům, a jednou i chvíle, kdy se s ním jeho dcera bude chtít setkat. Doufal.

C. J. ve velkolepém sídle Callaghanových, třípatrovém domě ve viktoriánském stylu, strávil část jednoho léta už jako student a cítil, že patří na tento ostrov, jež mnozí malíři a spisovatelé nazývali svým domovem. Na rozdíl od

takových Callaghanových s jejich luxusními domy, koňmi a jachtami a na rozdíl od vlastní rodiny, která si také žila na vysoké noze, tíhl právě k umělecky založeným lidem – i když to v base nedával nijak najevo. Tam bylo lepší vypadat, že je stejný drsňák jako oni, že by byl schopný zavraždit svého otce – nebo že by o tom aspoň dokázal vážně uvažovat, i kdyby to ve skutečnosti neudělal. Ve vězení stačilo *působit dojmem*, že je toho schopný, *sehrát* tu schopnost a o všem ostatním držet zobák.

U vstupních dveří vyfukal kód, který mu jeho kamarád Joseph dal, počkal, až se zámek odemkne, a pak vešel do prostorné vstupní haly s dřevěnou podlahou. Některá světla už byla rozsvícená a topení běželo. Joseph mu říkal, že před rokem nebo tak byly v celém domě udělané nové elektrické rozvody a všechno teď fungovalo na dálkové ovládání – světla, termostat, hudba, bezpečnostní systém –, což bylo určitě důvodem, proč na něj dýchlo takové teplo domova.

Joseph momentálně trávil své třetí líbánky v Řecku, tentokrát s ženou přiměřenějšího věku, než byly obě předchozí manželky. C. J. byl přesvědčen, že Joseph, ten bezstarostný průšvihář, jakými někteří bohatí kluci jsou, konečně dostal rozum. *Nebyl* však přesvědčen, že při instalaci nových elektrických rozvodů také všude nerozmístil skryté kamery, ať už z bezpečnostních, nebo jiných důvodů. Takže měl v plánu být co nejvíc venku, obhlédnout si nemoovitosti, chodit na túry, běhat, jíst a v domě víceméně jen přespávat. Nebylo to proto, že by trpěl paranoiou. Nebo jestli ano, přišel k ní poctivým způsobem: ve vězení nebylo žádné místo, kde byste měli trochu soukromí. Naopak, někdo nebo něco ho sledovalo v každém okamžiku jeho tříletého pobytu ve věznici Broad River. Ten nedostatek soukromí byl pro C. J. horší než samotný fakt, že je zavřený a izolovaný od světa. Umiňoval si, že dům, který si na ostro-

vě koupí, bude muset v první řadě zajišťovat právě dostatek soukromí.

Vyšel nahoru do jednoho z pokojů pro hosty zařízeného bytelným starým nábytkem, perskými koberečky a ručně šitými přehozy, a sotva odložil tašku, uslyšel zezdola nějaké zvuky. Nejdřív kroky, pak hlasy. Vyšel na odpočívadlo a zavolal dolů: „Haló? Kdo je tam?“

U paty schodiště se objevila stříbrovlasá žena v červeném vlněném kabátku. V jedné ruce držela mobil a druhou se chystala vytukat nějaké číslo. Určitě jí bylo už přes osmdesát, ale zdálo se, že je odhodlaná přivolat poldy nebo vojáky, jak to daná situace možná vyžadovala.

Houkla na něj: „Kdo jste a co tu děláte? Mluvte rychle.“

Zvedl ruce. „C J. Reynolds – Josephův kamarád. Určitě Josepha znáte. Možná je to váš... synovec?“

Neodpověděla.

„Asi vám neřekl, že přijedu.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„Dal mi kód. Můžu vám ukázat jeho textovku.“

„To byste měl,“ kývla.

„Ano, madam.“ Vyndal z kapsy mobil a sešel za ní dolů. Všiml si, že z pootevřených dveří obýváku zvědavě vykučuje nějaké dítě, ale když se na ně podíval, přistiženě se schovalo.

„Tady prosím,“ podal ženě mobil s textovou zprávou na displeji.

Vzala si ho a zamžourala na ni, pak na něho. „Proč jste tady?“

„Chci si tu koupit dům. Joseph mi nabídl, že se tu můžu ubytovat, než si něco vyhlédnu. Znáte Carol Barksdaleovou? To je realitní makléřka, se kterou jsem v kontaktu.“

„Neznám ji. O kterou realitní kancelář se jedná?“

„Teď si nemůžu vzpomenout. Ale jestli chcete, zavolám jí a můžete se jí na mě zeptat sama.“

„Ano.“ Žena mu vrátila mobil.

„Vážně?“

„Copak si myslíte, že vám budu jen tak věřit? Vždyť vás vůbec neznám.“

„To je pravda. Samozřejmě.“

„Odkud vlastně jste?“

Zaváhal. Když se rozhodl, že bude žít tady, chtěl začít zdejší život s co nejčistším štítem, tak, aby ho nikdo nespojoval s jeho minulostí. Neměl v úmyslu v důležitých věcech lhát, přesto však mínil zhladit některé stopy. To znamenalo neprozradit jisté informace, mezi něž patřilo i to, odkud pochází a jak se jmenuje. Příjmení budiž, bylo tak běžné, že ho podle něj nikdo nevystopuje, ale *C. J.*, jméno, které používal během studií na univerzitě a podepisoval se tak na své obrazy, chtěl utajit. Doma ho znali jen jako Colemana nebo Colea nebo „mladšího“, a v novinových článcích týkajících se jeho zatčení, soudu a odsouzení, se o něm psalo jako o Colemanovi.

Tuhle paní však moc balamutit nechtěl; Joseph přece znal všechna fakta. Tak odpověděl: „Jsem z Jižní Karolíny.“

„Aha. Opravdu nevím, proč se lidi z Jihu musí chovat tak, jako by postrádali IQ.“

C. J. si nemyslel, že působí tím dojmem. Nepoužil při řeči žádné dialektismy, nemluvil o mámě, Ježíšovi, smažené okře ani o zbraních. „To dělá ten jižanský přízvuk. Pomalé tempo řeči a protahování samohlásek,“ vysvětlil. „Ale já jsem vysokoškolsky vzdělaný, věřte mi. V prvním ročníku byl Joseph můj spolubydlící na koleji. Vlastně si myslím, že jste mě možná tenkrát viděla, byl jsem s ním tady o prázdninách.“ Viděl, že jeho proslov neudělal na ženu pražádný dojem, proto už jen dodal: „Zavolám vám s dovolením tu Carol.“

Připadal si jako naprostý idiot, když makléřce vykládal: „Dobrý den, Carol, tady C. J. Reynolds. Právě jsem přijel do

města a mám tu jednu paní – tedy jednu dámu – promiňte, prosím, přeslechl jsem vaše jméno...”

„Deirdre Callaghanová.“

„Paní Deirdre Callaghanovou.“

„*Nejsem* paní.“

„*Slečnu* Deirdre Callaghanovou. Chce se ujistit, že jsem tam, kde mám být, takže mohla byste s ní chvíličku promluvit?“

Opět podal ženě svůj mobil. Vzala si ho, položila Carol pár otázek, poděkovala jí a ukončila hovor.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Stačí to.“ Deirdre vzdychla a vrátila mu telefon. Svlékla si kabátek a pověsila ho do šatny pod schody. Pak zavola-la: „Můžeš, Arlo!“ Dítě, které se předtím schovalo, se zase vynořilo.

„Můj vnuk,“ poznamenala Deirdre.

Chlapec vypadal tak na osm let, drobný a útlý, s hladkými tmavými vlasy a velkýma modrýma očima – šlo o takový ten zvláštní, skoro nadpřirozený odstín, kdy si říkáte, jest-li ho někdo uměle nenamíchal. Byl to hezký kluk, přesto působil jakýmsi neatraktivním, zdrchaným dojmem. Došel k Deirdre a postavil se vedle ní.

„Ahoj,“ oslovil ho C. J.

„Dobrý den,“ pozdravil chlapec.

„To je pan Reynolds,“ představila hosta Deirdre. „Tak jsme se seznámili a já půjdu připravit večeři. Najíte se s námi?“

C. J. měl původně v plánu dát si někde v Bar Harboru humra. Také původně předpokládal, že bude v domě sám. Teď to vypadalo, že ani jedno, ani druhé podle plánu nevyjde. Ačkoli byl zvědavý, co se bude podávat – nemluvě o tom, že se také chtěl dozvědět, proč je Deirdre Callaghanová tady a jak dlouho tu s chlapcem zůstane –, měl z téhle ženy zároveň tak trochu strach. Zmohl se na odpověď: „Ano, děkuju za pozvání. V kolik hodin?“

„Přesně v šest.“

„Přijdu rád. A teď mě prosím omluvte, chtěl jsem se převléknout a jít si zaběhat.“

„Domnívám se, že je to věc, kterou lidé dělají,“ odušila.

C. J. se vrátil do pokoje a poslal Josephovi textovku. Nečekal, že mu kamarád odpoví okamžitě; byl přece zrovna v *Řecku*, navíc na *svatební cestě*. Jen se chtěl zdvořilým způsobem zeptat, *co to ksakru znamená*, a získat nějaké bližší informace.

Když se ocitl venku, na okamžik se zastavil, aby se zase zkalibroval a zhluboka nadechl. Odhlédnuto od Deirdre Callaghanové, považoval za nevýslovné štěstí, že je teď tady, že je volný jako pták! Že si může podle libosti užívat čerstvého vzduchu, těšit se na domácí stravu, znovu začít malovat. Takhle zamýšlel strávit nadcházející léto: sám se svými plátny v ateliéru plném příznivého světla, vychutnávat si blažené dny, kdy mu nikdo nebude rozkazovat, co má dělat.

Jako kluk si takhle užíval léto na pláži v rodinném letním sídle na Hilton Head Islandu. Vystavoval tělo letnímu slunci, nedbal na nebezpečné UV záření – jedno z těch báječných potěšení, když je člověk mladý a cítí se být pánem světa. V mládí také nedbal na účinky koktejlů obsahujících Everclear, které s oblibou míchala jeho sestra Maya a pak je s kamarádkami popíjela. Říkala těm nápojům vznešeně *koktejly*, jejich základem však obvykle byl neškodný ovocný nápoj Kool-Aid, nikoli vysokoprocentní lihovina Everclear. Sestra každé ráno připravila pořádnou dávku. Otec v té době hrál golf a matka se se svými kamarádkami věnovala rychlochůzi. Měly na sobě volánkové minisukýnky, kšilty a obrovské sluneční brýle (určitě proto, aby zakryly známky kocoviny; tyhle ženy povýšily vlastní zálibu v koktejlech na vysoké umění).

C. J. našel zálibu v tom Mayině ovocném punči a v Denise, jedné z dívek, která ten nápoj také milovala, což mělo

následky, které oba mohli předvídat, ale rozhodli se, že na to nebudou dbát. No a jeden z těch následků – jeho dcera Avery – s ním teď nemluvila z důvodů, které neměly zhola nic společného se sluncem, punčem nebo ošklivými slunečními brýlemi, zato naplno souvisely s jeho pobytem ve vězení.

Před domem uviděl Arla. Chlapec měl na sobě pořád tu modrou flísovou bundu a černé holínky, ve kterých ho přivítal už v domě, a dřepěl u jednoho z neosázených záhonů. V ruce držel zahradnický rýček, vedle sebe si postavil kbelík a soustředěně hleděl do hlíny.

„Copak to děláš?“ zeptal se C. J. a protahoval si stehenní svaly.

„Vykopávám drahokamy.“

„Neříkej! A jaké bys chtěl objevit? Diamanty? Smaragdy?“

„Jasně. Nebo opály. To jsou miniaturní galaxie.“

„No tohle!“

„No, ne *opravdické*,“ ohlédl se po něm kluk přes rameno. „Ale člověk by se neměl vzdávat naděje.“

„To určitě.“ C. J. pokračoval v protahování. „A už jsi něco našel?“

„Našel jsem tohle.“ Chlapec mu přinesl ukázat kbelík. Měl v něm kousek bledé skořápky z ptačího vejce velikosti desetníku.

„Bezva. Máš tušení, o jakého ptáka jde?“

Arlo zavrtěl hlavou. „Ale slepice to není, tím jsem si jistý.“

C. J. si tolik jistý nebyl, protože v této roční době ještě zpěvné ptactvo nevyvádělo svá mláďata. A slepičí skořápky byly jako kuchyňské odpadky běžnou součástí kompostu. Nemínil však klukovi kazit radost.

Nadhodil: „Myslíš, že by to mohlo být dinosauří vejce?“

Arlo naklonil hlavu. „Áááasi ne,“ mýnil. „Ale vyloučit to nemůžu.“

„To ne, že? Dobrý vědec musí zvažovat všechny možnosti.“

„I když dinosauři údajně vyhynuli.“

„Máš nějakého oblíbeného?“

„Velociraptor – jsou nebezpeční, ale fakt chytří. A vy?“

C. J. se zamyslel. „Hmm. Asi to bude parasaurolaphus. Ale jen proto, že se mi líbí to slovo.“

Arlo se pousmál. „To je špatný důvod.“

Nebylo to poprvé, co byl C. J. nařčen z toho, že jeho argumentace je špatná – naposledy k tomu došlo během jeho soudního procesu, kdy mu žalobce nezbaštil jeho líčení, k čemu došlo v den, kdy střílel. *Vy opravdu očekáváte, že tihle inteligentní lidé v porotě uvěří, že když jste vystřelil z té zbraně, která byla namířena na pana Reynoldse, neměl jste v úmyslu zasáhnout cíl?*

Teď řekl Arlovi: „Možná je to špatný důvod, ale jiný nemám.“

Už chtěl vyběhnout, ale Arlo mu položil další otázku: „Jste přítel mojí mámy?“

„Ne. Nikdy jsem se s ní ani nesetkal.“

„Aha. Fajn. Jen jsem si myslel, že jste třeba její přítel. Ona měla spoustu přátel.“

C. J. netoužil pátrat po tom, co temného se může za chlapcovou poznámkou skrývat a proč takovou otázku vůbec vznesl. Rozběhl se po dlouhé příjezdové cestě a jen ještě zavolal: „Hodně štěstí při kopání! Uvidíme se potom.“

„Nashle,“ odpověděl Arlo a zase si dřepnul k práci.

C. J. si dopřál krátký běh, necelých deset kilometrů tam a zpátky. Držel se hlavní silnice, aby neztratil směr. Ostrov měl rozlohu dvě stě osmdesát čtverečních kilometrů, bylo to velké území, a C. J. se s ním potřeboval nejdřív trochu obeznámit, což bude vyžadovat nějaký čas. Ale turistické stezky národního parku Acadia ho opravdu lákaly a umiňoval si, že jestli se ráno vzbudí dost brzy, dopřeje si východ

slunce na hoře Cadillac, která patřila k jednomu z těch míst v zemi, kde slunce vycházelo nejdříve. Možná to působilo lacině, ale východy slunce patřily mezi jeho oblíbené a znovuoobjevené požítky, stejně jako kořeněná asijská kuchyně, zpěv ptáků, prozpěvování při hudbě kapely Talking Heads, soukromí v koupelně, spánek v úplné tmě a chůze naboso, kdykoli se mu zachtělo. Existovala vysoká pravděpodobnost, že až se mu naskytne ta pravá příležitost přidat k tomuto seznamu i sex, bude to znamenat radikální řez.

Ale nespěchal na to. Po třech letech bez ženy na nějakém dalším malém zdržení nezáleželo. Teď si víc než kdy jindy přál jednoduchost, přirozenost. Klid. *Žádné drama. Žádné mimořádné události.*

Dům Callaghanových, který možná kdysi vlastnil některý Rockefeller nebo Vanderbilt, stál na travnatém návrší a trávník, po zimě zhnědlý, se svažoval až ke kamenité pláži, kde se vlny neustále tříštily o balvany a vzduch byl naplněný drobnými kapičkami slané vody. Moře tu vonělo jinak, možná proto, že voda byla chladnější, nebo snad proto, že tohle severní pobřeží Atlantiku považoval C. J. za neposkvřené díky svým vzpomínkám na zdejší letní pobyty. Kolikrát se s Denise milovali po setmění v dunách, zatímco dospělí seděli na dlážděné terase u bazénu a lili do sebe koktejly, které se jmenovaly Stinger a Negroni, Tom Collins a Mai Tai? Vzpomínal si na zvuky jejich hlasů – na otcův potrhlý chechot, matčino říčení, když ji něco pobavilo, strýc Lindsey měl dunivý baryton – tahle směsice zvuků tvořila vzdálené pozadí k jeho opileckému šprýmování, *šprýmování* budiž slušnou náhražkou za jiné slovo na š označující to, co s Denise v dunách provozovali tak často, jak si to jen mohli dopřát. Jelikož mu tenkrát bylo dvacet, byl posílněný alkoholem a zpitomělý láskou, stávalo se to často. Jednou dokonce třikrát za večer.

Že by zrovna v ten večer počali Avery? Možná. V každém případě mu Denise, která trávila většinu roku v Atlantě, o svém těhotenství řekla až po pěti měsících, kdy už byla dávno rozhodnutá, že si dítě nechá.

Jak to všechno mohlo být jinak, kdyby brala antikoncepční pilulky, nebo kdyby pokaždé trvala na tom, aby používal kondom, nebo kdyby *on* trval na tom, že ho vždycky použije, nebo kdyby samovolně potratila či dala dítě k adopci, nebo kdyby souhlasila s tím, že se provdá za něj, a ne za nového mladého kolegu svého otce, absolventa věhlasné Dukeovy univerzity v oboru chirurgie, který byl o třináct let starší než oni dva – to znamená, že mu tenkrát bylo dvaatřicet, a už v té době byl profík v transplantaci jater. C. J. byl profík nanejvýš tak v kreslení uhlem a pěkných akvarelech – což Denise milovala, stejně jako jeho úsměv a dychtivost ji potěšit. Tyhle emoce však nestačily, aby na nich založila svou budoucnost; to už pochopil. A taky pochopil, že jeho nechuť žít z peněz svých rodičů tu mladou ženu s novorozencem nelákala tak, jako ji to lákalo v dobách opojení Everclearem.

Denise bylo vlastně vždycky dost fuk, že C. J. je mladík odhodlaný postavit se na vlastní nohy; ji hlavně bavilo mít sex na pláži, na ručníku pod širým nebem. Nebo v loděnici. Jednou dokonce v golfovému vozíku. Jestli měla na výběr vdát se za zádumčivého studentíka, který se teprve připravoval na slavnou malířskou kariéru, nebo zůstat v bezpečném světě jižanské dívky z dobře situované rodiny, nemohl se na ni zlobit za to, jak se rozhodla.

A nemohl se na ni zlobit ani za to, že se spolu po jejím krátkém manželství s chirurgem zase dali dohromady, rozešli se, znovu se dali dohromady. Načež se vzali a v jejich manželství to hodně skřípalo. Nemohl se na ni zlobit ani za to, že hned po jeho odsouzení následoval rozvod. Zkrátka si jenom přál, aby to všechno tenkrát bylo jinak.

Když se vrátil do domu, Deirdre ani chlapce nikde neviděl, zato halu, obývací pokoj a kuchyň naplňovala vůně smažené cibule a česneku. Žádné jídlo nevonělo lépe než tohle a C. J. si uvědomil, jak mu ty běžné každodenní vůně domova chyběly. Byl sice už skoro měsíc z vězení venku, ale bydlel v hotelovém pokoji s kuchyňkou, což znamenalo, že si vždycky něco jen narychlo ohřál v mikrovlnce nebo se najedl někde v bistru, sám. Vařit v tom podkrovním pokoji, na pohled líbivém, leč neosobním, mu připadalo jaksi deprimující. A tak s opravdovým potěšením v šest hodin povečeřel v obývacím pokoji s Deirdre a Arlem mušle plněné ricottou s rajčatovou omáčkou, tou nejlepší, jakou kdy v životě jedl. „Slečno Callaghanová,“ poznamenal, „ani nevíte, jak mě mrzí, že jsem nevyrostl ve vašem domě.“ Byl přesvědčený, že to vyzní jako ta největší pochvala domácí paní, ale Deirdre i chlapec jen našpulili rty a neřekli ani slovo.

Následujícího rána se od Josepha dozvěděl, proč jeho komplement nepadl na úrodnou půdu: Arlovi rodiče se před třemi měsíci zabili při přistávání svým soukromým King Airem na ostrově Saba, přičemž zahynul i třetí pasažér (asi šlo o nezletilého prostituta, i když se o tom nemluvílo). Arlo byl v té době doma v Bostonu se svou chůvou. Trojice se v Karibiku, na tom hřišti pro bohaté, oddávala oblíbené zábavě spočívající v přelétání z ostrova na ostrov. Před osudným letem se rozjařila nějakými drogami, aniž pomyslela na riziko, které létání pod vlivem omamných látek obnáší. Výsledkem bylo, že se Deirdre ve svém pokročilém věku ujala výchovy sirotka, protože jeho další příbuzní se s tím nechtěli otravovat, nebo už byli mrtví. Joseph tenkrát poslal esemesku: Je to tragédie. Ale já to mám moc složité a nemůžu vychovávat dítě. Jasné, pomyslel si C. J. Poletovat si pro zábavu po světě, zavodit na dostizích a lovit vysokou, to jsou určité hodně složité věci.

Ví o mně tvoje teta něco? textoval mu C. J.

Ode mě ne. A kdyby, tak co? Nikoho jsi nezabil.

Arlova rodinná situace byla příkladem jednoho z důvodů, proč C. J. ve vězení opět sáhl po knížce F. Scotta Fitzgeralda *Velký Gatsby*. Fitzgerald, třebaže usiloval o bohatství a všechny výsady, které k tomu náleží, chápal, že to může mít následky.

Byli to lehkomyšlní lidé... ničili věci i lidi a pak se zase vrátili ke svým penězům nebo k té své obrovské lehkovážné lhostejnosti či co je vlastně spojovalo, a nechali na ostatních, aby po nich tu spoušť uklidili.

C. J. si tu knížku přečetl znovu, aby si připomněl vlastní chyby – a dospěl k závěru, že i když způsob, jakým se rozešel s otcem (s tím podlým a zlým zku...synem), nebyl možná tak úplně moudrý, ale to střílení splnilo svůj účel a on jen litoval, že se na to nezmohl o třicet let dřív.

Posnídal s Arlem (obilné vločky značky Grape-Nuts, o kterých chlapec prohlásil, že jsou jeho nejoblíbenější) a pak se vydal za realitní makléřkou Carol Barksdaleovou do její kanceláře v Bar Harboru. Carol byla nejméně o deset let starší, než se jevila na fotce z webových stránek, a styl jejího oblečení si C. J. spojoval s ženami určitého věku a společenské vrstvy. Černé kalhoty, černé mokasíny a polyesterová halenka s nevýrazným květinovým vzorem, modrá na bílém pozadí. Byla to jakási uniforma, značka Lands' End, oblíbená u žen, kterým vyhovovalo praktické oblečení nebo chápaly, že si nemůžou dovolit vyhodit šest set dolarů za obyčejné bílé tričko (například), to byl nerozum, nebo které se prostě chtěly ve svém oblečení cítit pohodlně a nelámaly si hlavu tím, že by některé své nedokonalejší partie maskovaly stahovacím spodním prádlem. C. J. nemohl

mluvit za všechny muže, ale podle jeho názoru nevadilo, když byla žena trochu boubelatá. Vždyť to bylo přirozené! Kdyby Bůh chtěl, aby všechny ženy vypadaly jako kudlanky nábožné, určitě by jim přidělil i schopnost ukousnout mužům hlavu.

Carol měla hnědé vlasy oživené melírem, nebyly ani dlouhé, ani krátké, nedalo se mluvit o nějakém zvláštním střihu. Lehká červeň jejích tváří svědčila o tom, že včera pobývala na slunci. Možná shrabovala loňské listí na zahradě. Nebo rybařila. Tyhle činnosti mu připadaly pro zdejší ženy dost pravděpodobné, když se naskytl slunečný březnový den. Zatímco jeho matka se teď v březnu sluní na balkoně svého bytu v Miami, který je otočený na jihovýchod, pak jede do svých oblíbených lázní, aby jako že napravila škodu způsobenou slunečním zářením, a občas dle potřeby navštíví svého oblíbeného plastického chirurga.

Carol ho přivítala zvesela. „Tak dobrý den! Ráda se s vámi setkávám osobně. Asi jste tu měl trochu drsné přivítání. Deirdre Callaghanová umí být pěkně protivná.“

„Nebylo to tak hrozné. Nemůžu jí mít za zlé, že je opatrná.“

„Je to zajímavá rodina, to určitě. Zbohatli na výrobě čisticích sprejů všeho druhu. Ale to asi víte.“

C. J. přikývl. I jeho rodinná historie byla podobně nezajímavá: peníze pocházely z výroby zapínadel – patentek, knoflíků, zipů, háčků, přezek. Zkuste se jeden den bez těchto artiklů obejít a hned pochopíte, jak důležité byly tyhle věcičky už v dávných dobách rodícího se amerického státu a mohly vést k získání obrovského jmění.

Carol se zeptala: „Měl jste možnost projít si nabídku?“

„Ano. Zdá se mi, že je tu pár dobrých tipů.“

„Obvykle je toho víc. Letos je ještě trochu brzy. Jakmile nastane pěkné počasí, trh se rozjede. Ale je od vás prozíravé, že jste začal takhle včas. Ranní ptáče.“

C. J. čekal, že ještě něco dodá. Když se tak nestalo, přitakal: „Jistě. Vlastně ano, myslel jsem, že to podchytím dřív, než se zvýší poptávka, a až se sem nahnou turisti, už budu bydlet.“

„To jste udělal moc chytrě. Na dovolenou sem pak přijíždí spousta lidí a chtějí si koupit dům, až když jsou tady! Já je samozřejmě neodmítám, ale přece jen vždycky myslím na sebe.“

C. J. opět čekal, že tu myšlenku ještě nějak dokončí, a opět se zdálo, že už se stalo. „Jistě,“ zopakoval.

„Míváme tu i nějaké celebrity. Čas od času se nějaká ve městě objeví. Vsadím se, že jste slyšel o Susan Sarandonové. *Taková škoda*, že ona a Tim! A máme tady Marthu Stewartovou, ve Skylands. To bylo sídlo Edsela Forda. Jednou jsem vedle ní seděla v letadle. Teda vedle Marthy. Edsel, to je takové zvláštní jméno. Staromódní. Vlastně jméno Martha taky, když na to přijde.“

C. J. neřekl, co mu blesklo hlavou: že on a bývalá trestankyně Martha mají společného víc než jen touhu bydlet na MDI.

Carol mlela dál: „Vím, že žádný z těch domů nebude stoprocentně odpovídat vašim představám – ale na druhé straně: nic není dokonalé, ale vždycky existuje něco, co je dokonalé pro *vás*.“

„Vždycky?“

„Nakonec ano. Ale i to shánění a vybírání je z velké části zábava!“

Pro ni možná. C. J. nechtěl ztrácet čas dlouhým vybíráním. Chtěl rychle kápnout na něco, co by ho okamžitě oslovilo, pro co by se bez váhání rozhodl, aby mohl pokračovat se svým životem. Měl za sebou tak dlouhou dobu v očištění.

Když už byli v Carolině autě, zeptala se: „Vždycky mě zajímaly výrazy, které se používají na Jihu a tady ne: opravdu

říkáte *všickni* a *dycinky*? Viděla jsem to na Facebooku, ale však víte, ne všechno na Facebooku je přesné, takže...”

„Opravdu to říkáme.“

„Aha. No, každé místo má něco svého.“

„Asi ano.“

„Před nějakým časem se jeden klient pozastavil nad slovem *šikovný*. Že jenom tady v Maine to znamená i *hezký*.“

„U nás na Jihu má význam *dovedný*, *zručný*.“

„Jazyk je tak zajímavá věc.“

„To jistě.“

Carol byla příjemná společnice a přesně taková realitní makléřka, jakou si C. J. přál: nevyptávala se na nic osobního, nemluvila bez ustání, a vždycky když přijeli k nemovitosti, kterou mu chtěla ukázat, zopakovala její přednosti, které uváděl ve svých požadavcích, a pak ho nechala, aby si dům a pozemek prošel, a nerušila ho přitom.

První čtyři nemovitosti nebylo těžké zamítnout. U té první postrádal husté stromoví, které si přál, druhé dvě se nacházely na místech, kde bývalo v létě dost rušno, a jedna by k celoročnímu obývání vyžadovala tak důkladné opravy, že by nakonec stála dvakrát tolik.

Dokud nedojeli k pátému domu v nabídce, C. J. neviděl nic, co by v něm vzbudilo to správné nadšení, které potřebujete cítit, když do něčeho hodláte investovat několik set tisíc dolarů. To se dostavilo až tady, a navíc ho nevzbudil tento dům (i když byl docela vyhovující), ale sousední.

Ten stál na velkém pozemku hustě porostlém borovicemi a jedlemi – přesně tohle chtěl – a hned kousek pod domem se prostíralo jezero. „Přesně tohle hledám,“ prohlásil, když si z příjezdové cesty domu číslo pět prohlížel vedlejší nemovitost. „Takové místo! Poslední v řadě, spousta stromů, u vody – idyla.“

„To ano, já vím, a kdybych měla v nabídce něco takového, už bych vám to předvedla. *Tento...*“ Carol ukázala na

dům, který si právě prohlédli, „momentálně nejvíc odpovídá vašim finančním možnostem.“

„Jistě, chápu,“ přikývl C. J. „Kdybych si ho chtěl koupit, zajímalo by mě, jestli by sousedům vadilo, kdybych přes jejich pozemek někdy chodil k vodě.“

„Patří jedné rodině z New Yorku, jezdili sem jenom na letní prázdniny, ačkoli mám dojem, že tu už několik let nikdo nebyl. Leo zemřel tak před deseti lety a slyšela jsem, že Marti se už nějakou dobu léčí. Asi byste tudy mohl chodit k vodě, pokud tu zrovna nebude někdo z dětí nebo dům nepronajmou. To může být každý rok jinak. Můžu vám to samozřejmě zjistit.“

„Myslíte, že by Marty třeba uvažoval o prodeji? Když je nemocný a tak.“

„To je žena. Marti s měkkým *i*. Pokud jde o prodej, tak nevím, ale myslím si, že si rodina bude chtít dům ponechat, i když je Marti nemocná.“

C. J. přikývl. „Na jejich místě bych to taky udělal.“

„Jeho cena by samozřejmě byla vyšší než cena tohohle domu.“

„Jistě,“ přisvědčil. „Je u vody. Takže to asi zvyšuje jeho hodnotu o pár stovek tisíc.“

„Přesně tak. I v případě takové poměrně skromné chaty, jako je tahle.“

„Chata?“

„Tak my tu říkáme rekreačním objektům v lese nebo u jezera. Vy byste to asi nazval *letní vilka*, ale tady na severu jsou vily ty velké domy, třeba jako mají Callaghanovi. No vidíte, zase ty jazykové rozdíly! Chcete, abych Marti zavolala a zeptala se jí, jestli byste mohl chodit přes její pozemek k vodě?“

„Prozatím ne,“ odpověděl. „Ještě nevím, jestli chci koupit tenhle domek, takže ji nechci zbytečně obtěžovat.“

Otočil se zase k objektu, který si právě prohlédli. *Chata*. Vlastně to docela odpovídalo. Klidné místo poskytovalo